

Михайло КИШКАНЬ – поет. Народився 3 червня 1990 року в селі П'ятигірці Лубенського району Полтавської області. Закінчив Ісківську середню школу (2008). Нині студент 4 курсу факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. Член факультетської команди КВК “БезКонспекту”, учасник театру-студії “Глобус”, фольклорного ансамблю “Жива вода” імені Павла Бакланова, творчого об’єднання молодих літераторів “Магнит Орус”.

Віршує з дитинства, в шкільні роки друкувався в лубенських газетах, альманахах, збірках юних поетів. З новою силою і новим стилем почав писати в університеті.

Не уявляє свого життя без сцени, обожнює театр і має мрію в майбутньому вступити на факультет акторської майстерності в театральний виш.

ОСІННЯ МІНІАТЮРА

Календар на моїй стіні
від сьогодні кохає осінь,
від сьогодні свій вільний час
він присвячує лише їй.
Мить за миттю лягають дні
у холодну осінню постіль,
а над ними танцює вальс
листопад із осінніх мрій...

* * *

Один на весь світ у загубленому, пустому вагоні нічного поїзда, що повільно котився запиленою і втомленою колією, він, безнадійно закоханий у власні відчаї, їхав у безвість. Спалахами йому здавалося, що курсує він од своїх ненормальних думок до єдино вірного для нього пункту призначення – абсолютного забуття, що мало хоч трохи ослабити сліпий зашморг збитої долі... Але то йому лише здавалось. Направду все виглядало зовсім по-іншому. Ті думки зливою опускалися в його

хвору від безнадії пам'ять, а мозок, подібно до автомобільних двірників, не встигав їх витирати...

Йому бачилося, що їде від нікчемної тривіальності до змін, тих необхідних і бажаних змін, які наведуть хоч непевний, але рятувальний порядок у його голові, котра натерпілась від нього ж самого. А власне, чого ж хотів він? Чого добивався? Щоб життя клало йому до ніг все, чого він хоче? Так не дванадцять років наче, мрії б мали поступово конкретизуватися та ускладнитись... Обманувся він... І обман той ввічливо ховався за чиеюсь широкою спиною, паралельно допиваючи останні краплі давно втраченої надії. Та й чи шукав він того обману? Захотів би – знайшов.

ФОТОАЛЬБОМ

А ти була ніде і скрізь
у нашому фотоальбомі
життя, якого вже немає...
...Ось тут цілуємось. Дивись,
як в небі зорі безсоромні
тихенько фільм про нас знімають.

А тут кохаємо весну,
яка, налякана грозою,
сховалася у наших душах.
Глянь – тут годинник мій заснув;
він так хотів, щоб ми з тобою
були удвох, про час забувши...

У всіх початків є кінець,
кохання теж долає втома:
що ж, врешті, це її робота.
Усе минуле – нанівець.
У нашому фотоальбомі
уже немає наших фото...

ГОЛОВНИЙ БІЛЬ

Лягати у ліжку з мокрою головою –
означає вранці бути незачесаним,
означає, що ти плюєш на симетрію.

Приймати рішення гарячою головою –
означає можливість зробити помилку,
а вчасно її зрозуміти і взятись за голову –
означає, що ти бажаєш навчитися,
бо на помилках вчаться.

Досконало вміти ходити на голові –
означає побачити світ навпаки,
означає, що в реалі тобі нецікаво.

Від шаленого кохання втратити голову –
означає відчутти запах життя,
а прожити його з високо піднятою головою –
означає мистецтво. Але дивись під ноги –
щоб часом не впасти.

ІДЕАЛЬНИЙ СВІТ

Триматися в ритмі класно,
коли ти у ногу з часом
їдеш. А інколи – падаєш;
потім встаєш, пригадуєш
шлях до своєї мети,
аби довести
собі, не іншим,
що ти не такий – ти інший.

Залишити все та піти
так легко, якщо тобі йти
нікуди, і є одна дорога –
до Бога.

(На бал чи на страту –
вирішує він). Не мати
в житті гріхів означає –
ти прямуєш до раю.

Знати, що десь є світ,
який тебе порятує від
спеки гарячих людських думок,
дасть шанс зробити крок
назустріч своїм ідеалам, –
мало.

Мало, власне, знати –
треба навчитись його шукати.

НЕСКАЗАНЕ ПОСТУКАЛО В ГОСТИНУ...

Пам'яті Павла Олексійовича Бакланова

З людських очей несе весняну повільну
печаль думок, що Ви уже не з нами...
Минає рік, як Вас Господній човен
відніс у рай небесними річками...

Ні, Ваша смерть – коротке інтермецо
між двох життів... Зізнайтесь мені щиро:
Ви йшли, щоб повернутись в кожне серце
частиною свого... Покійтесь з миром...

Перебуду десь на обочині
власних мрій і печалей, вірю: я
колись виїду-таки з оточення,
якщо ти не постанеш прірвою...

Вуалю сумними фарбами,
залишаючи невидимою
безкінечність своєї фабули
на твій розсуд... пусти... не втримаєш...

У ДЗЕРКАЛІ

За ґратами я, за ґратами
безвісті, скованої римами.
Награвся... Уже не гратиму
в цю гру. Ненормально стриманий,

а значить нещасний. Винними
не бачу нікого. Дзеркало
винне, бо в ньому римами
автопортрет начерканий...

БРАВО!

В чайнику закипіла вода.
Це значить – пора пити каву.
Кажуть: “Кава – отрута!”,
але продам
життя за одну склянку.
Браво
тим, хто придумав цю фразу!
Може, нап’юсь і помру одразу.

На дорогах лежить лід і сніг.
Пора на роботу, у мене справи.
Кажуть: “Може, ти пішки?”;
плюю на всіх,
хто лізе в мої плани.
Браво
тим, хто вкрив льодом трасу!
Може, зірвусь і помру одразу.

По дорозі заїду в фаст-фуд.
Замовлю собі улюблені страви.
Кажуть: “Це небезпечно!”.
Але я тут,
бо я люблю ризик.
Браво
тим, хто готує собаче м’ясо!
Буду ситий і мертвий одразу.

У автівці на склі твоє фото.
Посмішка щира і трохи лукава.

Кажуть: “Це не твоє! Є
інші лоти
аукціону життя”.
Браво
тобі! Ти є серед сірої маси
лотів. Закохався й помер одразу.

ТЕАТР МОГО ЖИТТЯ

Я сьогодні вмираю на біс:
той же потяг, той шлях і та ж станція...
Відпусти мою руку, змиристь:
не врятує мене операція.

Я сьогодні прощаю усім,
а простити собі не судилося.
Вже прожив двадцять осей, зим,
лиш двадцята весна загубилася...

До життя поміняю замок,
а ключі переплавлю у спогади.
Досить слів. Замовкаю. Замовк...
...німа сцена – прощаюся поглядом...

Десь лишився неспалений міст,
і в тунелях трапляються пробіски;
Ти не плач: це театр – я артист,
а артистів ховають під оплески...

НЕВИДИМЕ

Ну! Стріляй!
Уже ж давно поранила!
Мій маршрут
у рай прямим автобусом...
Кров? Тримай
життя червоні гранули...
...все твоє,
ні краплі поза конкурсом...

Добивай
мене останнім поглядом,
вже давно
у серці ніж самотності...
Лише знай:
я не боюся холоду,
що в вікно
летить з твоєю гордістю...

Пропаду?
Нехай... нехай не житиму...
Що мені –
облишити невидиме...